

FRANK FERANNA & NIKKI SIXX

EKAT
21
VUOTTA

KUINKA MINUSTA TULI

NIKKI
SIXX

SUOMENTANUT KIRSI LUOMA

LIKE

Enlanninkielinen alkuteos: *The First 21 – How I Became Nikki Sixx*

Copyright © 2021 by Nikki Sixx

Suomenkielinen laitos

© Like Kustannus / Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

Cover copyright © 2021 Hachette Book Group, Inc.

Cover design by Richard Ljoenes

Cover photographs: Nikki in 1989 © Koh Hasebe/Shinko Music/Getty Images;
concert flyer from the collection of Max and Sherri Mazursky;
Frank Feranna at seventeen or eighteen
and Frank on Christmas Eve 1978 © Angie Diehl;
vinyl record © Shutterstock; all other images courtesy of the author.

Photographs courtesy of the author with the following exceptions:

In the first scrapbook, photograph of Susie Maddox and Frankie,
courtesy of Susan Bond; photograph of Ramon and family with Deanna,
courtesy of Ramon Rodriguez; Seattle photographs, courtesy of Richard Van Zandt.
On page 85, photograph of Don, Sharon, and Michele, courtesy of Michele Amburgey.

In the second scrapbook, cover photograph courtesy of Katie Kastel;
photograph of Frank Feranna, library card, and work ID, courtesy of Angie Diehl;
photographs on the third scrapbook page, courtesy of Angie Diehl and Don Adkins;
and photographs of London and the Starwood, courtesy of Don Adkins.

Photographs on pages 163, 183, and 192, courtesy of Don Adkins.
Photograph on page 219, courtesy of Ryan Dorgan. Map elements courtesy of
the US Geological Survey. Elements of design throughout by Joe Lalich.

LIKE

Like Kustannus

Helsinki

www.like.fi

ISBN 978-951-1-43893-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

SISÄLLYSLUETTELO

1. Stadionkiertue	9
2. Snake River	27
3. Ihan kakaroita	37
4. Nona ja Tom	47
5. Twin Falls	65
6. Jerome	81
7. McCleary'sin sekatavarakauppa	93
8. Seattle	105
9. Teenage Wasteland	111
10. Diamond Dogs	117
11. Farmilla jälleen	127
12. Los Angeles	131

13. Eruption	139
14. London Calling	149
15. Spotlight	159
16. Nikki Nine	167
17. Niki Syxx	175
18. Nigel	177
19. Starwood	185
20. Uusi hirviö	197
21. Stick to Your Guns	211
Kiitokset	221
Hakemisto	227

Tämä kirja on perheelleni,
jotta ymmärtäisitte paremmin sisintäni,
omistautumistani ja elämännälkääni
ja rakkauttani teihin.

1

STADIONKIERTUE

Kevät Los Angelesissa, lämpöasteita reilut kaksikymmentä, ja agenttini Dennis Arfa on vienyt minut katsomaan baseballia. Meilläään on seitsemäs vuoropari, Dodgersit sisävuorossa. Dennis pistelee poskeensa toista hodariaan vailla huolen häivää. Joten totta kai kysyn niin nokkavasti kuin suinkin pystyn: ”Miksei me ikinä soitettu Dodger Stadiumilla?”

Olen painanut Dennisin kanssa hommia vuoden jos toisenkin, ja hän osaa luetella esiintymispaikkamme yhtä sujuvasti kuin minäkin: Budokan, Wembley, Red Rocks, Madison Square Garden. Mötley Crüe on soittanut Rolling Stonesin lämppärinä. Olemme vetäneet täyteen jokaisen areenan, jolle meidät on buukattu, ja kiertäneet pääesiintyjinä ulkoilmafestareilla ympäri maailmaa. Los Angelesissa olemme täyttäneet Hollywood Bowlin ja myyneet loppuun Staples Centerin. Mutta Dodger Stadium? Sen kentälle olin astunut tasan kerran: heittämään seremoniallisen aloitussyötön.

”Kaipa se johtuu siitä, että sait päähäsi hajottaa bändin.”

Kumpikin meistä purskahti nauruun.

”Jos joskus muutatte mielenne, sen kun pirautatte minulle”, Dennis sanoi.

Muutamaa tuntia myöhemmin herätin vaimoni.

”Jos me vielä palataan yhteen, me soitetaan Dodger Stadiumilla.”

Courtney on tottunut siihen, että herätän hänet puolenyön jälkeeseen. Yleensä hän suhtautuu ideoihini myötämielisesti. Tällä kertaa hän sanoi: ”Mutta kulta, bändihän allekirjoitti sopimuksen.”

Se oli totta. Muutamaa vuotta aiemmin Mötley Crüe oli sitoutunut lopettamaan kiertueet, ja Courtney tietää, että olen sanani mittainen mies. Mutta olen myös mies, joka seuraa intohimoaan.

”Keksin kyllä jotain”, minä sanoin.

Siihen aikaan puuhailin elokuvan *The Dirt – Törkytehdas* parissa. Leffa perustui Mötleystä kertovaan bestseller-kirjaan, ja siitä näytti tulevan parempi kuin kukaan meistä oli osannut odottaa. Tommyn roolissa oli Machine Gun Kelly. Minua esitti brittinäyttelijä Douglas Booth. Eli Booth yritti olla niin hyvä Nikki Sixx kuin pystyi, ja samaan aikaan oikea Nikki Sixx ravasi tapaamisissa Live Nationin, Applen ja Spotifyn kanssa ja esiintyi radioasemilla ja somealustoilla mainostamassa elokuvaa. Esitin pätkiä leffasta, kertoilin omia muistoja ja soitin uutta biisiäni.

Itse asiassa minulla oli montakin uutta biisiä – pitkälle kehiteltyjä ideoita, joista olin intona. Olin treenannut yhdessä John 5:n ja Sahaj Ticotinin kanssa. John 5 on kitaristi, joka on soittanut kimpassa kaikkien kanssa k.d. langista Marilyn Mansonin ja Rob Zombien. Sahaj Ticotin on muusikko, joka on tehnyt ennätyksen pisimpään yhtä ja samaa nuottia laulaneena mieslaulajana. Olimme saaneet aikaan läjän demoja, ja soitin ne kaikki Bob Rockille, joka oli auttanut Mötley Crüeta tekemään bändin isoimman albumin *Dr. Feelgoodin* vuonna 1989. Vaikea uskoa, että välissä oli ehtinyt vierähtää kolmekymmentä vuotta. Raidat kuultuaan Bob sanoi: ”Nämähän ovat ihan ehtaa Mötley Crüeta.” Lopputeksteihin kirjoittamani biisi toi Bobin mieleen ”Kickstart My Heartin”. Melkoinen kehu mieheltä, joka oli aikoinaan tuottanut kyseisen kapaleen.

”Meillä on biisit plakkarissa”, sanoin Courtneyille.

Juuri biiseistä kaikki lähtee. Siis musiikista. Ilman sitä ei olisi klubikiertueita. Ei salikiertueita. Ei areenoja. Ei yksityisiä

suihkukoneita kuskaamassa meitä areenoille. Luvassa ei olisi rahaa, ei studion seinille ripustettavia platinalevyjä. Eikä olisi myöskään sitä rakkautta ja vihaa, kuolemaa ja tuhoa, joka kuuluu erottamattomasti Mötley'n elämäntapaan. Meillä neljällä on yhteensä 160 vuoden edestä muistoja ammennettavaksi. Jos olisimme nyt musiikkikanava VH1:n ohjelmassa, lausuisimme yhteen ääneen: ”Elämämme parhaita päiviä! Ja pahimpia! Ja montakaan emme vaihtaisi pois!”

Ja se olisi täyttä totta. Pentuna piirtelin vihkoihini bändikuvia, joissa oli neljä toisiaan täydentävää hahmoa. Rumpali, basisti, kitaristi ja laulaja, kuin supersankareita joka ikinen. Ne tyypit näyttivät aina siisteiltä ja niillä oli aina parhaat biisit. Ne soittivat hyvin, ja bändin sanoituksissa oli ideaa. Rakentelin mielessäni uudenlaista hirviötä.

Ne bändit olivat Mötley alkeismuodossaan. Riitti kun muuttaisin Los Angelesiin, opettelisin soittamaan bassoa ja löytäisin kolme muusikkoa, jotka näkivät maailman samoin kuin minä. Niin kuin lopulta kävikin. Tosin se vaati hemmetisti työtä, eikä vain sellaista työtä kuin äkkiseltään luulisi. Biisinteon, treenaamisen, bändin ulkoasun ja lavashow'n kehittelemisen ja soittamisen – ja soittamisen ja soittamisen – päälle tulivat musiikkiteollisuuden monen monituiset velvoitteet ja vaatimukset eli kaikenkarvaiset ylimääräiset riennot. Meitä haastattelivat toimittajat, jotka joivat viinojamme ja vetivät huumeitamme ja haukkuivat meidät sitten lyttyyn lehtijutuissaan. Vaati vuosikausien bänditerapiat, että pysymme yhdessä ja muistimme taas, miksi meidän kannatti jatkaa.

Mutta minulla oli myös oma perhe huolehdittavana. Courtney oli noihin aikoihin raskaana. Ruby-tyttäreemme oli määrä syntyä heinäkuussa. Rundaaminen ei ole ihan yksinkertaista pienten lasten vanhemmalle. Olin ollut poissa kotoa lukemattomina juhlapäivinä vuosien mittaan. Olin ollut poissa syntymäpäiviltä. Olin missannut vanhempainneuvoston kokouksia, koska en voinut lennähtää kotiin Japanista, kun muu bändi suuntasi Australiaan.

Olisin ymmärtänyt hyvin, jos Courtney ei olisi halunnut minun lähtevän. Jos hän pyytäisi minua jäämään, minä jäisin. Jos hän *ei* pyytäisi minua jäämään, pahoittaisin mieleni. Mutta otettuani asian puheeksi tiesimme molemmat, etten enää saisi sitä mielestäni.

”Teillä on biisit plakkarissa”, Courtney totesi ja palasi katselemaan kauniita, salaperäisiä uniaan.

”Live Wire.” ”Looks that Kill.” ”Shout at the Devil.” Juuri hitti-biisit tekivät meistä hittibändin. Niitä yleisö vaatii ja niitä se janoa. Yleisö on iso osa rakentamaamme hirviötä, ja niin mieluusti kuin tarjoilemmekin sille covereita, harvemmin kuultuja tai upouusia biisejämme, emme kiellä hirviöltä sen himoitsemaa punaista lihaa.

Uusi materiaali on tärkeää. Ilman sitä jämhäntäisimme paikoillemme ja muuttuisimme coverbändiksi: Mötley Crüe soittamassa Mötley Crüeta.

Mutta ihan yhtä tärkeää on kirjoittaa uusia hittejä. Hittivainumme ei ole kadonnut mihinkään. Olemme sama bändi kuin silloin alussa. Samat neljä jätkää. Ikää ja järkeä on karttunut, emmekä enää elä nälkärajoilla. Olemme hyvässä iskussa ja viisitoista tuhatta päivää viisaampia. Toisinaan olemme ymmärtäneet jatkaa. Toisinaan tienneet, milloin lopettaa.

Heti alkumetreillä saimme hyödyllisen opetuksen. Meillä oli radioesiintyminen Grass Valleyn pikkukaupungissa Pohjois-Kaliforniassa. Kaikkien aikojen ensimmäinen vierailumme radioasemalla. Samalle päivälle oli sovittu nimmarisessio levykauppaan, mutta sinne ei tullutkaan ketään. Seisoimme siellä plaraamassa levyjä ja teeskentelimme olevamme tavallisia asiakkaita. Kolme jätkää, joilla oli sinimusta tukka, ja yksi tukkansa valkaissut, ja me vain satuimme olemaan levyostoksilla! Vielä muutamaa tuntia

aiemmin olimme olleet aivan fiiliksissä. Nyt kellään ei ollut hajua-kaan, keitä me olimme. Meitä nolotti vain maleksia siellä vaivautuneen ja lannistuneen näköisinä. Kun teimme lähtöä, huomasimme siistinnäköisen kundin, jolla oli pitkä tukka.

Päättelin, että tyyppi oli muusikko, ja ilahduin.

”Hei, mitä jätkä?” minä sanoin.

”Hei, mitäs itse?”

”Soitatko bändissä? Niin mäkin!”

Tyyppi nyökkäsi.

Minä kysyin: ”Mikä bändi?”

”Supertramp.”

Fanitin Supertrampia. Diggasin joitain sen biisejä tosi paljon. Mutta ennen kuin ehdin kysyä mitään, tyyppi sanoi jotain, mitä ei yleensä huvita kuulla, kun kyse on vanhasta suosikkibändistä: ”Me äänitettiin juuri pari uutta biisiä.”

”Ihan totta? Mahtavaa.” Eikä sävyne edes ollut mitenkään kyyninen.

”Jep”, tyyppi sanoi. ”Me ei puhuta toisillemme enää. Jengi asuu eri paikoissa. Yksi Englannissa, yksi Floridassa. Itse asun täällä. Eli me nauhoitettiin 24-raituriosioita ja lähetettiin ne toisillemme.”

”Ette siis soittaneet niitä yhdessä?”

”Me ei edes tavattu. En jutellut muiden kanssa kertaakaan.”

Lähdimme levykaupasta ja kävelimme typeryneinä pakullemme.

”Luvatkaa, ettei meille käy ikinä noin.”

”Ei takuulla käy. Me pysytään veljinä elämän loppuun asti.”

Vaan kuinka ollakaan, siinä vaiheessa, kun äänitimme uusia raitoja omalle kokoelmalevyillemme, mekään emme olleet puheväleissä. Emme puhuneet toisillemme, kun kirjoitimme kirjamme *The Dirt – Törkytehdas*. Jokainen meistä kynäili omat lukunsa itsekseen. Emme edes vilkaisseet toistemme tuotoksia ennen kuin koko juttu oli koossa.

Lavalla se ei olisi oikein toiminut.

Emme enää onnistuneet peittelemään säröjä, joita alkaa yleensä ilmaantua viiden tai kymmenen vuoden jälkeen – ja siinä vaiheessa meille oli kertynyt mittariin vuosia jo melkein kaksikymmentä.

Nuorena ihminen voi ilmaantua paikalle krapulaisena samoissa kuteissa, joissa on kulkenut koko viikon, ja onnistua näyttämään hyvältä kaikesta huolimatta. Tiukat housut ja korkokengät näyttävät hyvältä, eikä tukka ole vielä alkanut harventua. Ja sitten jonain päivänä sitä herää huomaamaan, että kaikki vaatii yhtäkkiä paljon enemmän työtä. Musiikillinen puoli on voinut kehittyä huomattavasti, mutta kroppa ei enää kestä entiseen malliin. Kiertueelle lähteminen käy voimille. Kiertueella oleminen käy voimille. Lavalla fiilis on sama kuin ennenkin, mutta toipuminen kestää kerta kerralta pidempään ja bändikaverit voivat käydä pahasti hermoille.

Jokaista tuon vaiheen yli selviävää rockbändiä kohti on varmasti tuhansia, jotka eivät selviä. Ehkä me selvisimme, koska välillämme vallitsi ihanteellinen tasapaino muutamassa ratkaisevan tärkeässä asiassa. Mutta matkan varrelle osui hetkiä, jolloin en todellakaan luottanut bändin pysyvän koossa kovin pitkään.

Tommy on erittäin määrätietoinen. Se on loistava juttu silloin, kun olemme asioista samaa mieltä.

Mick ei välitä muusta kuin omista osuuksistaan ja omasta soundistaan. Hän ei piittaa pyrotekniikasta, asuista, lavashow'sta tai mistään muustakaan. Hän välittää vain kitarastaan. Hän soittaa niin lujaa, että meillä kaikilla on kuulovamma. Mutta sellainen Mick oli, kun tapasimme hänet, eikä hän ole muuksi muuttunut.

Vince on Gatling-konekivääri. Hän syöksähtää sisään. Hän hoitaa hommansa, ja suoritus on yleensä enemmän kuin napakymppi. Sitten hän häipy omille teilleen kuin susi tai yksinäinen samurai.

Aika usein muodostamme toimivan porukan. Kun puhallamme yhteen hiileen, olemme määrätietoisia ja intohimoisia ja osaamme keskittyä olennaiseen: ”Tämä on ominta itseämme. Olemme luotuja tähän. Tätä meiltä halutaan, ja näin hoidamme homman

kotiin.” Mutta kun Tommylla ja minulla menevät sukset ristiin, kun Mick pysyttelee passiivisena eikä Vinceä kiinnosta ja minä teen kaikki hulluiksi jankkaamalla jotain ideaani, silloin vaaditaan enemmän kuin kukkia ja makeisia ennen kuin pääsemme taas so-
vintoon.

Olemme olleet aina huonoja kommunikoimaan keskenämme. Alkuaikoina pistin koko bändin treenaamaan kokonaisia settejä, soittamaan biisit takaperoisessa järjestyksessä encoresta alkuun ja taas alusta loppuun, kehittämään introja, purkamaan jokaisen biisin alkutekijöihinsä, kokoamaan sen uudelleen ja purkamaan osiin vielä kerran. Se oli armotonta touhua. Muut bändissä saattoivat pitää sitä turhana vaivannäkönä, ja sitä tehtiin seitsemän päivää viikossa. Ainoa pakotie tästä treeninoidankehästä oli keikalle pääseminen, mutta siihen vaadittiin uutta musaa tai uusi biisi. Ja kun uusia biisejä sitten oli, menimme soittamaan Whiskyyyn, Starwoodiin tai Troubadouriin tai suuntasimme keikoille vähän pohjoisemmas Losista. Bändin piti pysyä työvireessä, ja itse keskityin vain ja ainoastaan bändiin. Se oli minulle suoranainen pakkomiellet. Vain niin saatoimme kehittyä todella hyväksi, olla valmiita, tuntea luissamme, että pärjäisimme isojen poikien pelissä. Se tarkoitti, ettei minun kanssani ollut aina helppoa tulla toimeen. En ole maailman leppoisin tyyppi, ja iän myötä muut kundit ovat alkaneet sanoa minulle: ”Kuules jäbä, älä määräile minua.”

Se on hyvä juttu. Kun olimme nuorempia, he vain kihisivät kiukusta ja nälvivät minua selkäni takana ja minä viis veisasin siitä kymmenen tai kaksikymmentä vuotta, kunnes se tuli puheeksi bänditerapiassa.

Yleensä näistä tilanteista selvitään. Toisinaan taas häivyn ovet paukkuen. Mutta sitten muistan, millaista elämä oli ennen Mötleyä.

Kun piti mennä Starwoodin punkiltana – yksin. Olin korkka-reissa, lauteilla oli joku Fearin tapainen bändi, ja joku tyyppi karjui minulle päin naamaa: ”Senkin hintti!” Tai sitten joku sylki päälleni

ja minä heitin lasini – en siis pelkkää juomaa vaan koko lasin – ja tyyppiltä repesi otsa. Sitten sain turpiini ja lensin pihalle.

Bändin muut jätkät olivat aivan samanlaisia. Kun pyörimme pelkästään keskenämme, olimme aina toistemme kurkussa kiinni. Vince ja Tommy aloittivat, minä yritin mennä väliin, ja lopulta kaikilla oli silmä mustana. Kaikilla paitsi Mickillä, joka vain katsele sivusta päättään pudistellen. Mutta ulkomaailmassa oli toisin, siellä me pidimme yhtä. Kerran rankan ryyppyillan päätteeksi joku tyyppi, jolla oli Fu Manchu -tyyliset viikset, tarjosi koko porukallemme isoammylinitriittiä. Minä olin jo siinä kunnossa, etten kekeillut, mutta Tommy ja Vince vetivät sitä ja rupesivat saman tien tappelemaan. Minä menin väliin, ja kun nujakoimme siinä kolmistaan, luoksemme käveli neljä tai viisi hemmoa: ”Hei, mitä helvettiä te oikein teette?”

Me käännyimme ja kävimme niiden kimppuun. Kun tyyppit oli hakattu tohjoksi, Tommy ja Vince alkoivat taas tapella keskenään. Viimein kumpikin makasi tantereella, ja sitten menimme parkkik-selle juomaan yhdessä pullon viskiä.

Sellainen oli Mötley Crüe puheväleissä.

Ei mikään maailman toimintakykyisin bändi. Mutta tarpeeksi toimintakykyinen silloin, kun sillä oli merkitystä. Kun tuli leffanteon aika, olimme taas hyvissä väleissä. *The Dirt – Törkytehdas* sai 73 miljoonaa katsojaa. Olimme menneet studioon ja purkittaneet uudet biisit. Tuottajan pallilla oli istunut Bob Rock, ja ne todella olivat kuulostaneet Mötley Crüen biiseiltä.

Olin ajellut ympäri Losia kuunnellen niitä repeatilla ja etsinyt virheitä.

Jatkettuani samaa rataa viikon saatoin sanoa: ”Nämä biisit kestävät kuuntelun.”

Sitten soitin Tommylle.

”Sano mitä sanot, mutta eikö tunnukin siltä, että jotain puuttuu?” minä kysyin.

”Niin kuin mitä?”

”Niin kuin kiertue.”

”Mutta eikö me luvattu, ettei enää tehdä kiertueita?”

”Tiedän, tiedän.”

Kesti hetken saada hänet uskomaan, että joskus lupaus on tarkoitettu rikottavaksi. Olimme pistäneet nimet alle sopimukseen, mutta se voitaisiin purkaa, jos kaikki neljä suostuisivat. Jos yksikin panisi hanttiin, homma kaatuisi siihen.

”Nikki, me kerrottiin kaikille, että rundit saa riittää”, Vince oli sanonut.

”Tiedän, tiedän.”

Saimme Vincen suostumaan tapaamiseen. Myös Mickiä kiinnosti kuulla, mitä oli meneillään. Juttelimme managerimme ja yhteistyökumppanimme, levypomo Allen Kovacin kanssa, joka oli jo soitellut muutamia puheluja tahollaan.

Allen Kovac on nero. Hän auttoi meitä saamaan masterimme takaisin Elektralta. Se oli merkittävä teko koko musiikkialan kannalta. Hän on kulkenut rinnallamme kaksikymmentäseitsemän vuotta. Hän on sekä bändin manageri että oma managerini. Ja kaikki nämä vuodet olemme sopineet asioista pelkästään lyömällä kättä päälle.

Uskoisin hänen käsiinsä vaikka oman henkeni. Kenties jopa oman vaimoni.

”Jos olette tosissanne, Live Nation on valmis lähtemään isosti mukaan”, Allen oli sanonut meille.

Oli tullut aika puhua uudelleen Dennisille.

”Leffa on kyllä kova juttu”, sanoin hänelle. ”Mutta jos rundi tulisi, olisiko siinä enää samaa potkua kuin ennen? Me ollaan tehty miljoona areenakiertuetta. Jos me tehtäisiin tämä, mikä siinä olisi uutta?”

”Live Nation ei halua areenakiertuetta. Sillä on mielessä stadionit.”

”Eli me soitettaisiin Dodger Stadiumilla?”

Dennis nauroi. ”Aivan”, hän sanoi. ”Eikö ollut hyvä, että menitiin sinne baseballmatsiin?”

Vuonna 2019 vain muutama kitarabändi pystyi täyttämään stadionin, saati tekemään stadionkiertueen. U2. Radiohead. Parhaina päivinään Springsteen ja E Street Band olisivat varmaan myyneet loppuun vaikka New Jersey'n osavaltion, mutta olisivatko ne pystyneet kokoamaan sellaisia yleisömääriä ympäri maata kuin Taylor Swift tai Beyoncé? En ole niinkään varma. Klubit, joilla olimme aloittaneet uramme, vetivät joitain satoja ihmisiä. Teattereihin mahtui muutama tuhat henkeä, areenoille tuhansia enemmän. (Madison Square Garden on hyvä soittopaikka, ja sinne mahtuu noin kaksikymmentä tuhatta henkeä.) Järjestyksessä seuraavana olivat ulkoilma-areenat: kaikkea viidentoista ja kolmenkymmenen tuhannen väliltä. Mutta stadionit, jotka lähtevät suunnilleen kolmestakymmenestä tuhannesta ja voivat olla kolmekin kertaa isompia, ovat aina olleet keikkailevien bändien Graalin malja.

Olihan se kunnianhimoinen ajatus. Mutta aina kun kuulen jonkin sellaisen lauseen kuin ”rock on kuollut” tai ”kitarabändit ovat menneisyyttä”, saan siitä vain lisää virtaa. Teknologialla on paikkansa, mutta minä en pidä rock'n'rollista, jota tehdään läppärillä. Karsastan sitä, että vedellään luuppeja hiirellä sinne tänne, siirretään jotain koukkua tai pilkotaan tietty osa palasiksi ja pistetään uuteen paikkaan. Mitä vanhemmaksi tulen, sitä enemmän haluan, että biisi vedetään kerralla purkkiin. Haluan jättää virheet paikoilleen ja painaa eteenpäin ilman silotteluja. Sanon aina Courtneyille: ”Haluan tehdä levyn, joka on kuin *Led Zeppelin I* tai Aerosmithin debyyttialbumi. Kirjoittaa biisit, mennä johonkin karseaan treenikämppään, syödä karseaa pizzaa, äänittää albumin, miksata sen ja julkaista sen.” Hidastelu ei sovi minun tyyliini. Mikään ei kuulosta paremmalta kuin aidot kitarat, aidot rummut ja aito basso soittamassa kunnan biisejä, joiden juuret juontavat Chuck Berrystä ja Little Richardista Aerosmithiin ja AC/DC:hin. Ja olen soittanut miljoonille ihmisille, joten tiedän, että miljoonat ovat kanssani samaa mieltä.

Muutama bänditapaaminen siihen tarvittiin, mutta sadan miljoonan dollarin tarjous voi olla melkoinen houkutin.

Def Leppardin kundit ovat frendejäimme. He ilmoittivat heti kärkeen: ”Me ollaan messissä, se on selvä.” Sen jälkeen emme ajatelleet mukaan lähteviä bändejä lämmittelijöinäimme. Moni laskeskeli kannattavuuslukuja. Me halusimme ennen kaikkea järjestää hyvät bileet. Maailmanlaajuiset juhlat meille ja faneillemme.

Alkuvaiheessa kysyimme mukaan David Lee Rothia.

”En lämmittele bändejä, jotka ovat ottaneet minulta vaikutteita”, hän sanoi.

Minä pudistelin päätäni. ”Mieti nyt. Pääset soittamaan kahdeksallekymmenelle tuhannelle ihmiselle! Milloin viimeksi David Lee Roth on soittanut sellaiselle ihmisjoukolle?”

Olimme Davidin suuria faneja koko bändi. Olemme aina diganneet Van Halenia. Totta kai olemme ottaneet siltä vaikutteita, kukapa ei? Mutta David päätti jättää homman väliin.

Seuraavana listallamme oli Joan Jett. Emme arvostaneet Joania pelkästään hänen mahtavien biisiensä takia vaan myös siksi, että hänen kanssaan on aina niin mukava tehdä hommia ja viettää aikaa. Hän ei onneksi leikkinyt vaikeasti tavoiteltavaa. Nyt messissä olivat siis meidän lisäksi Joan Jett ja Def Leppard. Sittem markkinatutkimuksen tytöt ja pojat ilmoittivat, että mukaan tarvittaisiin vielä yksi saman aikakauden bändi.

Heidän valintansa oli Poison.

Emme olleet riemuissamme. Nelikkomme näkemys oli, että Mötley oli ollut kuvioissa alusta asti. Metallica, Mötley Crüe ja U₂ – siinä olivat bändit, jotka meille tulivat mieleen tuolta aikakaudelta. Myöhemmin ilmaantui Guns N’ Roses, jolla oli oma kiistaton paikkansa. Mutta sen jälkeen ilmoille oli putkahdellut tolkuttomasti bändejä, joita emme pitäneet täysin aitoina. Ne olivat musateollisuuden luomuksia. Alan tyypit olivat kelanneet: ”Meidän pitää saada oma Mötley Crüe. Tarvitaan blondi laulaja ja kolme sentapaista tyyppiä.” Myöhemmin sama toistui vaihtoehtobändien

kohdalla. Ensin oli Nirvana ja Pearl Jam, ja sitten tuli läjä bändejä, jotka näyttivät ja kuulostivat vähän samalta kuin Nirvana ja Pearl Jam mutta olivat pelkkiä vesitettyjä kevytversioita.

Vaan niinhän siinä kävi, että me olimme väärässä. Fanimme halusivat mitä halusivat, ja he halusivat meidät, Def Leppardin, Joan Jettin ja Poisonin. Ja jos kerran aioimme lähteä rundille vielä kerran, aioimme antaa faneillemme sen, mitä he halusivat: tunti-kaupalla hittejä, ammattitaitoista soitantaa oikealla asenteella ja isoimman show'n, mitä he olivat koskaan nähneet.

Kun esiintyjäkaarti oli lyöty lukkoon, läitoimme myyntiin kahdeksan konserttia. Ne myytiin loppuun saman tien. Toiset kahdeksan menivät kaupaksi aivan yhtä nopeasti. Vielä kahdeksan lisää – sama juttu.

Ajattelimme kaikki: ”Hitto, onpa hieno tapa juhlistaa leffaa! Mahtavaa lähteä viimeiselle rundille juuri näin!”

Kun konsertteja oli buukattu jo kaksikymmentäneljä ja lisää näytti olevan tulossa, oli selvää, että minun piti pistää täysi treeni-vaihde päälle.

Jokainen muusikko tekee sen omalla tavallaan. Minun kohdallani treenivaihde on melkoisen moniulotteinen juttu. Siinä on fyysinen, henkinen, emotionaalinen ja musiikillinen puolensa. Seuraavaksi tulee lavarekvisiitta ja yleensäkin sen pohtiminen, miltä koko show näyttää, mitä se edustaa, mitä haluamme sanoa ja miksi juuri nyt on oikea aika sanoa se. Kuntotreeni on kuitenkin kaiken perusta, ja Mötley'n kohdalla se kytkeytyy tiiviisti settilistaan.

Koostamme settilistamme viiden minuutin osioista. Käytännössä osa biiseistä on hiukan lyhyempiä tai pidempiä ja väliin jää aikaa siltä varalta, että joku meistä haluaa puhua yleisölle. Kylmä tosiasia on, ettei aikaa ole määrättömästi käytettävissä. Yllättävän helposti käy niin, että aikarajat paukkuvat ja sekä promoottorille

että bändille rapsahtaa sakot. Yhtäkkiä voimme joutua maksamaan 50 000 dollaria, koska yksi biisi on mennyt yliajalle. Jossain päin maailmaa, vaikkapa Euroopassa tai Japanissa, konsertin venyminen voi tarkoittaa, etteivät ihmiset pääse kotiin metrolla tai junalla. Promoottori voi myös katkaista bändiltä sähköt. Jos todella välittää yleisöstään, lavalle ei voi vain mennä jammailemaan. Lähtökohtana on siis viisi minuuttia per biisi, ja soittoaika riippuu siitä, millainen keikka on kyseessä. Kaksi tuntia, jos olemme yksin. Puolitoista, jos olemme pääesiintyjä ja lavalle nousee muitakin. Nuo mitat sanelevat myös kunto-ohjelmamme.

Oma systeemini on säilynyt samana kasettinauhuriajoista asti. Printtaan settilistan ja pidän sen vieressäni aerobisten harjoituksen aikana. Jos aloitusbiisinämme on ”Kickstart My Heart”, syöksähdän sisään aseet leimuten. Jos kolmantena on ”Home Sweet Home”, tiedän jo etukäteen, että voin hidastaa siinä kohtaa vauhtia juoksumatolla ja kävellä. Jos seuraavana tulee ”Wild Side”, otan taas spurtin mutta biisin puolivälissä on sopiva kohta vetää henkeä. Monilla bändeillä kitaristin voi nähdä huohottavan, kun setti on vasta puolessa. Minä haluan välttää sen ja huomioin sen kunto-ohjelmassani ajoittamalla treenin jokaisen osion biisilistamme mukaan.

Ensin rehkin puolitoista tuntia juoksumatolla ja sitten nostelen kaksi tuntia painoja. Sen jälkeen vietän vielä puolitoista tuntia bassoni kanssa ja soitan biisit läpi järjestyksessä ilman taukoja. Lopulta olen saanut itseni sellaiseen kuntoon, että pystyn vetämään koko show’n niin fyysisesti kuin musiikillisestikin olematta sen jälkeen aivan piipussa. Sitten keskityn vielä musapuoleen ja soitan biisit läpi seisaallaan. Sekin voi muodostua joillekin bändeille kompastuskiveksi. Jos biisejä treenaa vain istualtaan, voi erehtyä luulemaan kuntoaan paremmaksi kuin se onkaan. Lavalla totuus kuitenkin valkenee, kun sama setti saa soittajat näännyksiin.

Pidän biisilistaa mukanani vielä pitkään sen jälkeen, kun olen painanut sen mieleeni. Teippaan sen vessan peilin viereen ja

jääkaapin oveen. Sillä lailla näen sen aina, kun mieleni tekee vähän jäätelöä. Stadionkiertuetta varten pestasimme kunto-ohjaajia ja ravitsemusneuvojan. Yhtäkkiä aloimme kaikki vahtia, paljonko saimme proteiineja, hiilareita ja vihanneksia, ja seurata energiankulutustamme. Ravitsemusneuvoja varmisti, että söimme tarpeeksi jaksaksemme treenata, vaikka päivittäinen energiansaantimme jäi viidensadan kalorin verran miinukselle.

Tämä kaikki ei ehkä kuulosta kovin seksikkäältä, mutta jos haluaa pysyä kisassa mukana ja mitellä voimiaan isojen poikien kanssa, silloin tekee, mitä täytyy.

Ennen pitkää olin pelkkää lihasta. Kuntoni oli tapissa. Olin henkisesti ja emotionaalisesti täydessä iskussa, pursuin intoa ja tunsin oloni inspiroituneeksi joka kerta, kun tartuin bassoon tai kitaraan. Ja koska terveyteni on suoraan sidoksissa luovuuteeni, oli melkein mahdotonta käväistä edes ruokakaupassa pysähtymättä tiensivuun kirjoittamaan muistiin kymmentä uutta ideaa.

Final Tour -jäähvyäskiertueella meillä oli kaksikymmentäyksi rekkaa ja bussia kускаamassa meitä ja kamojamme. Olimme rakentaneet vuoristoradan Tommylle ja hänen pyörivälle rumpusetilleen. Olimme pistäneet pystyyn maailmanhistorian isoimman pyroshow'n. Sytytimme tuleen valotrussin koko yläosan, ja liekkejä syöksyi keikan aikana *alaspäin* meitä kohti. Koko bändi suojattiin värittömällä palonestoaineella, jota suihkutettiin esiintymisasuihimme. Meillä oli palosammuttimia valmiina kuuden metrin välein ja riepuja likoamassa vesiämpäreissä siltä varalta, että joku meistä syttyisi tuleen. Aiemmilla rundeilla Tommy oli saanut palovammoja, ja itse olen polttanut nahkani ties kuinka monta kertaa. Olette kuulleet tämän äidiltänne ja nyt kuulette sen minulta: jos rupeaa leikkimään tulella, polttaa itsensä ennemmin tai myöhemmin. Mutta meitä tulella leikkiminen on kiehtonut aina. Ihan